

CIZÍ V ZEMI ZASLÍBENÉ

JIŘÍ KOTRLA

Praha, 18. května 2003

Dnes dopoledne jsme zpívali o hradu, skrýši a bezpečném úkrytu. Náš pevný hrad a úkryt je Hospodin. Můžeme si (a někteří křesťané to tak pochopili) vystavět úkryty a hrady na nějakém kopci a tam se skrýt. Mohla by nám však uniknout podstata. Náš otec Abraham znal Hospodina jako svůj hrad, a přesto ve svém životě žádný nepostavil ani v žádném nebydlel. Jeho hrad nebyl na zemi. Abraham opustil svůj rodný dům, své příbuzenstvo, a celý život jenom kočoval. Celý život žil ve stanech. Nikdy neměl pevný hrad na této zemi, neměl pevné stanoviště, kde by zůstal a kde by vybudoval svůj dům. V epištole Židům 11:8–10 čteme, proč tomu tak bylo:

„Věřou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo, kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde. Věřou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí, v staních přebýváje s Izákem a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení. Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh.“

Abrahamova duchovní vize se promítla do té přirozené. Čekal město, čekal hrad, a proto žádný na této zemi nestavěl. V osmém verši, jestli jste to pochytili, čteme, že **uposlechl vírou**. To učíme naše děti. A také bychom se to měli naučit sami. **Poslouchat na základě důvěry a víry v Boha, ne na základě vidění.** (Když se podívám na některé projekty, které vyvstaly v našem středu, tak musím říct, že ti, kdo do nich šli, uposlechlí vírou.) Protože uposlechnout viděním nebo kalkulací, to je jedna věc, ale Abraham uposlechl opravdu vírou! Zkuste si představit, co po něm Bůh chtěl. Pro mne je to nepředstavitelná situace.

Abrahamovi, tehdy ještě Abramovi, se nějakým způsobem zjevil Bůh. Víte, že v Kaldejské zemi, kde bydlel, měli jiné bohy, jiné náboženství. Nevím, jak Abram poznal Boha. Bůh se s ním prostě potkal a řekl mu: „Odejdi odsud na místo, o kterém nic nevíš.“ A on uposlechl a šel. Z toho vyvozují jednu věc. Měl dobré rodiče, kteří ho naučili poslouchat. Protože zkušenost prokázala, že ti, kdo jako děti neposlouchali své rodiče,

měli veliký problém poslechnout Boha, když jim něco řekl – obzvlášť něco takového jako Abramovi.

K Abramovi přišel nějaký Bůh, představil se a řekl: „Odejdi do neznámé země.“ Nerozumím, jak to Abram dokázal. Jak to dokázal udělat. Čteme, že uposlechl vírou. Nebylo to tak, že by znal plán cesty od A do Z, že by věděl, kam půjde, kam dojde, jaké to tam bude... Uposlechl jen proto, že mu to řekl Bůh, ne proto, že by věděl, kam jde.

Takže vyžadujeme od dětí poslušnost vírou, důvěrou. To znamená, že když jim řekneme: „Stůj!“ nebudou žádat vysvětlení: „Proč?“ Mohlo by být pozdě. Vyžadujeme, aby nám tak důvěřovaly, že nás poslechnou, tak jako uposlechl Abram Boha – vírou.

Stejně tak my. Základem pro naši poslušnost musí být to, že k nám mluví Bůh. Ne jestli se nám to zdá rozumné, nebo nerozumné. Jestliže víme, že nám to řekl Bůh, tak s důvěrou v Něho uposlechneme.

Pořád stojím v údivu nad tím, co Abram udělal, když poslechl Boha. Vírou uposlechl, když byl povolán, když ho Bůh zavolal, když se mu zjevil. Poslechnout častokrát znamená udělat věc, která se mi ne úplně líbí. Zvláště naše děti vědí, že poslechnout občas znamená udělat něco, co neznám, jít někam, kde to neznám, jít do nějaké nejistoty. Abram na to potřeboval víru – důvěru. Když to řekl Bůh, tak to udělá. Kéž by se naše děti naučily (kéž my bychom je to naučili) poslouchat skrze víru. Poslouchat nás skrze důvěru. Věřit, že to, co jim říkáme jako jejich rodiče, stojí za to poslechnout. I když nerozumí, proč mají teď zastavit na kraji silnice, nechápou, proč by nemohli přeběhnout, když to zrovna teď potřebují a chtějí. Halelujah!

Dále se v osmém verši píše, že Abram měl odejít na místo, které měl zdědit. „...*i šel, nevěda, kam přijde.*“ I šel, nevěda, kam přijde... Jak významné! Jak důležitá věta. Už jsem trošku popisoval, kde byl, jak dobře si žil, v jak dobré rodině. Bůh mu řekl, že mu dává zaslíbení. Že mu dává místo, které zdědí, které přijme za dědictví. Ale víc mu neřekl. A Abram šel skutečně krok za krokem. Šel krok za krokem a nevěděl, kde skončí. Vlastně opustil všechny jistoty, které měl, a odešel do nejistoty. Myslím, že to bylo přesně tak.

Neumím si představit, jak bych se bez Boží pomoci dokázal sebrat a odejít například na Ukrajinu pouze s vědomím toho, že to řekl Bůh. Nic jiného bych nevěděl. Bůh by pouze řekl, že to je místo, kam mě povolává. Nebylo by to tak, že bych věděl, že poletím do Kyjeva, že tam na mne

budou čekat bratři, kteří mi připraví ubytování v hotelu a že tam budu několik let žít. Tak to nebylo. **Abram šel krok za krokem.** Na Abrama nikdo nečekal a on vůbec nevěděl, kam jde. Šel krok za krokem, krok za krokem. Aby se do toho člověk vůbec pustil, musí mít hodně proměněnou mysl.

Bůh nám dává Abrahama za příklad. Abraham nevěděl, kam jde, ale věděl, že ten, kdo ho k tomu povolal, je Bůh, a že ho dovede do cíle. Z toho vyplývá jedna věc, kterou bych chtěl říct. **V naší chůzi s Bohem existuje určité neznámo, určitá nejistota, kde jedinou jistotou je to, že nás povolal Bůh a že nás vede Bůh.** Ještě jednou: V naší chůzi s Bohem existuje určité neznámo, určitá nejistota, kde jedinou jistotou a jedinou známou je to, že na začátku nás povolal Bůh a že nás také krok za krokem vede. V křesťanství je něco špatně, jestliže je od A do Z všechno jasné. Zdá se, že Bůh od samého začátku dává nějakou zdravou nejistotu, tak jako ji dal Abrahamovi. Proč Abrahamovi nedal mapu a neřekl mu, kam jde? Proč mu nedal přesná stanoviště, kde se má zastavit, kde bude mít stany a kdy půjde dál? Proč to Bůh udělal právě takhle? **Aby Abraham věřil. Aby věřil Bohu, a nezačal věřit v ten cíl nebo v tu cestu nebo v ten postup, v tu jistotu, že to všechno ví.** Pán Bůh mu to neřekl právě s tímto záměrem.

Řekl bych, že v Bohu nejsou všechny věci přesně dané nebo nalinkované. To platí pro naši chůzi s Hospodinem i třeba pro způsob našeho shromáždění. Prosím vás, nepochopte to špatně. Určitá nejistota, určitá potřeba hledat Boha tady musí být. A já si to uvědomuji, když vidím, jak se někteří vedoucí nebo křesťané snaží pomoci nově věřícím hledat Boha. Chtějí je naučit žít s Bohem a dělají to tak, že jejich život zabezpečují. Snaží se v jejich životech všechno zabezpečit. Dát jim všechny jistoty, vše jim přednést na zlatém podnosu a zajistit všechno, aby jim nic nechybělo. To je však pro víru kontraproduktivní, jinými slovy to ničí víru. Jestliže dáte křesťanovi všechno, **jestliže Abrahamovi dáte na začátku úplně všechno, co potřebuje, aby se dostal na místo určení, tak mu zničíte víru. Nebude pak mít potřebu hledat Boha.** Nebude mít potřebu zkoumat. Nebude mít potřebu se k Němu na cestě přimknout. A tak vidím jako zkázonosné pro víru člověka, jestliže se pokusíme vytvořit systém, křesťanský systém, který věřícímu dá úplně všechno od A až do Z. V systému, který předloží celou cestu, který řekne, co všechno a jak se má dělat, vlastně věřící člověk ztrácí tu zdravou nejistotu, tu zdravou

neznámou, v jaké se nacházel Abraham. **Zdravá nejistota nutí člověka hledat Boha, nutí člověka hledat Boží vůli, zkoumat Ho, ptát se Ho, doptávat se Ho.** Jestliže ji odbouráme, tak člověku v konečném důsledku škodíme.

Když sledujete politiku, tak politika, která se snaží o podobný koncept, dělá z lidí neschopné, protože jim všechno dá. A lidé se nakonec naučí nepracovat, naučí se přijímat bez jakéhokoli přičinění, naučí se o sebe nestarat, protože se postará někdo jiný. Je to prastarý princip, který platí ve všech oblastech života a platí i v křesťanství.

Lze spoléhat na mnoho věcí, které, když člověku dáte, mohou ničit jeho víru. O Abrahamovi čteme, že odešel na místo, které měl zdědit, a šel, nevěda kam přijde. Šel a nevěděl, co bude v dalších letech, a Bůh mu vždycky řekl. Bůh mu vždycky řekl. Takového postoje si Bůh nesmírně váží. Váží si poslušnosti, důvěry, víry člověka, který spoléhá, že je to Bůh, který ho povede. Halelujah!

Nechci tím říct, že jako křesťané nemáme žádnou jistotu, že nám věci nejsou známé. **Chci říct, že naše jistota je v Bohu samém. Ta jistota je v tom, kdo nás vede, v tom, kdo nás povolal, a ne v tom, kam jdeme, nebo ve věcech, které máme.**

Chtěl bych říct ještě jedno. Věc, která mne na Abrahamovi udivuje a kterou nám Bůh říká i dnes, je ochota k oběti. Někde jsem slyšel nebo četl větu jednoho švédského kazatele, který řekl, **že míra pomazání je přímo závislá na ochotě člověka k oběti, že není pomazání bez oběti, že pomazání není zadarmo.** Člověk, který se odevzdal Bohu a odepřel si věci tohoto světa (a teď nemyslím hříšné věci, ale myslím například pohodlí), má pomazání. A obráceně. Kdo se nemusí v ničem zapírat, nemá pomazání. Jestliže naše děti povedeme tak, aby se nemusely v ničem zapřít, zbavujeme je pomazání, zbavujeme je Boží moci, která by skrze ně mohla působit. Jestliže se někdo nemusí v ničem omezovat, nemusí se nijak obětovat, o nic přijít, tak nemá žádné pomazání. Je spasen, ale nemá žádné pomazání k tomu, aby ho Bůh mohl použít.

Shodou náhod se mi dostalo do rukou poslední vydání časopisu Život víry, kde je článek o Johnu Wesleyovi. Nevím, co všechno o něm víte. John Wesley žil v roce 1703 až 1791, to je 18. století. Kdybychom přečetli jen několik málo vět z jeho životopisu, zahanbilo by nás to. Protože to je svědek podobný Abrahamovi v tom, jak se obětoval a jak přišel o to, čím chtěl ve svém životě být. Píše se tam:

„Wesley byl mužem mimořádně ukázněným. Příznačná je pro něj mimořádná horlivost a obětavost. Po celý život objížděl Anglii a Irsko, aby zvěstoval Boží slovo. Řekneme-li objížděl, pak to znamená cestování na koni, v nepohodě a strádání, nejednou v tělesné slabosti a nemoci. Teprve když byl pokročilého věku, koupili mu kočár. Jeho cesty znamenaly neustálé kázání, rozhovory a rozhodování. Wesley kázal v průměru dvakrát až třikrát denně po dobu půl století. Stačí si například přečíst dopisy, které v létě 1739 psal pravidelně z Bristolu do Londýna, v nichž podrobněji popisuje průběh probuzení v Bristolu. Kolikrát čteme o tom, že byl nejen vystaven vážným útokům ze strany nepřátel, ale že kázal za každého počasí i v nepohodě. Jeden záznam zaznamenal: ‚Dešť v úterý ráno způsobil, že mě v Batu nečekali, takže jsme na louce neměli více než tisíc nebo dvanáct set lidí.‘ Častokrát v deníku poznamenal jakoby na okraj, že byl promočen až na kůži.

Mluvíme-li dnes o probuzení, měli bychom si uvědomit, jaká je jeho cena. Za Wesleye probuzených a obrácených lidí rychle přibývalo. Bylo to však tím, že byli lidé ochotni ve službě nasadit všechno, i svůj život. John Wesley často kázal pod širým nebem, často v povrchových jámách uhelných dolů. Jeho nejoblíbenějším místem byla jáma po povrchovém dole, kde jednou oslovil třicet tisíc lidí.“

Třicet tisíc lidí! Kdybyste si pročetli všechno, viděli byste, jak se ho Bůh obrovským způsobem dotkl. Byl vysvěcený kněz a jel do Ameriky obracet Indiány. Potom však říká: „Jedu obracet Indiány, ale kdo obrátí mne?“ Díky bratrům poznal, že potřebuje obrácení, a obrátil se. Původně chtěl být učitelem, vysokoškolským nebo univerzitním profesorem, ale Bůh ho zázračným způsobem vytáhl. Je zajímavé si to přečíst. Vyvedl ho ven z kostela a on začal kázat venku na ulicích.

Jak ohromná jsou to pro nás dnes svědectví. Jak se to v té době mohlo dít? Bez techniky a bez komunikace. Nechápu, jak bylo možné dostat na jedno místo třicet tisíc lidí nebo v dešti „jen“ tisíc. Nechápu. Nechápu, jaká to byla Boží moc, co to bylo za Boží pomazání, které plynulo nad krajinou, že lidé chodili v dešti a v nečase, aby slyšeli tohoto člověka. Bez mikrofону, bez aparatury, bez chval a bez reklamy. Ale na konci jsme četli, v čem to bylo. Wesley se vzdal svého života. Vzdal se veškerého svého pohodlí. Ne hříšného. Vzdal se křesťanského pohodlí, a pomazání se skrze něho prolomilo takovou silou, že se mohlo dít, co se dělo. Kde dneska vidíme něco podobného? Právě na to umírá západní

civilizace, západní církve, protože není pomazání. A proč není pomazání? Protože není obět'. Protože není odřeknutí si věcí, není žádná obět'.

Proto učíme naše děti a chceme je učit i nadále, aby si odříkaly. Protože jim pomůžeme, aby v budoucnu chodily v pomazání. Víte, že v létě budeme mít dětský tábor. Řekli jsme si, že chceme dětem pomoci odříkat si věci, takže tam budeme mít mimo jiné i krátký půst. Odepřeme si něco, co není hříšné, co je normální. Tím je budeme učit věcem, které jsou nebeské a které jsou věčné, které Bůh potřebuje, aby se skrze nás mohl zjevit do tohoto světa.

Dříve jsem nevěděl, jaký je klíč k pomazání. Dnes už vím více. Znamená to odříct si, odříct si příjemné, přirozené věci kvůli Kristu. Neříkám, že by lidé, kteří mají pomazání, byli takoví ti trpitelé, kteří si okázale odříkají. Kteří si odříkávají věci a dávají to znát. Naopak. Jsou to lidé, kteří mají radost. Odříkávají si s radostí a s vědomím, že to dělají pro Boží věc, pro Boží království.

Kéž nám toto slovo zapadne hluboko do srdcí, abychom v odříkání a ve vzdávání se různých věcí pro Kristovo evangelium viděli něco, co potřebujeme. Aby skrze nás mohlo proudit pomazání. V největším pomazání chodili ti, kteří si odřekli příjemné, běžné věci tohoto světa a kteří byli ochotni přijít i o svůj život. Halelujah! V tom je cena za všechno, co skrze nás může Bůh udělat.

Pojďme dál. Verš devátý by se dal nadepsat: „Cizincem v zaslíbené zemi.“ Cizí v zaslíbené zemi. Nestalo se vám někdy, že jste od Boha dostali, co vám zaslíbil, a přesto jste v tom byli jako cizí? Když si vezmete Abrahama, je to zvláštní příběh. Dostal zaslíbení, že mu Bůh dá za dědictví zemi. Abraham poslechl a šel. Po nějaké době na to místo přišel. Ale v 7. kapitole Skutků čteme, že mu Bůh tu zemi nedal hned. Ano, on ji prošel křížem krážem a Bůh mu říká: „To bude tvoje, to bude tvoje, dám ji tobě a tvému semeni.“ Bydlel tam, byl v zemi zaslíbené, byl v zaslíbení, které mu Bůh dal, a přesto tam byl jako cizinec. Přemýšlejme, proč to Bůh udělal. Proč mu vlastně Bůh nedal zemi hned, když do ní přišel? Ve Skutcích v 7. kapitole káže nový kazatel, kterého si moc dlouho neužili, protože měl příliš pomazání – Štěpán. Hned na začátku ve 4. verši říká o Abramovi: „*Tedy vyšel ze země Kaldejské, bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréž vy nyní bydlíte. A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje nožné /šlápotu nohy/, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl*

syna. Mluvil pak Bůh takto: Budeť símě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let. Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravíť Bůh. A potom zase vyjdou a sloužiti mi budou na tomto místě.“

Zeptám se ještě jinak. Četli jsme, že Abraham žil v zemi zaslíbené ve stanech. S kým? Se svým synem. Jak s Izákem, tak s Jákobem. Vyhledal jsem si, jestli je to opravdu tak, jestli Abraham opravdu zažil svého vnuka Jákoba. Je to tak. Když měl Abram 100 let, narodil se mu Izák. Když měl Izák 60 let, narodil se mu Jákob. V té době měl Abraham 160 let. A kdy umřel Abraham? V kolika letech? Bylo mu 175 let. Patnáct let znal Abraham Jákoba. Znal své símě až do tohoto pokolení. Proč mu tedy Bůh nedal zaslíbenou zemi v té době, když už měl své símě? Když už tam všichni byli. Podmínky byly lepší než o čtyři sta let později. Abraham tam byl docela respektovaný, byl bohatý, v podstatě se mu ta země nabízela, a Bůh mu ji nedal.

Jedna věc je, že se ještě nenaplnily nepravosti původních národů. Bůh ještě nechtěl a jakoby neměl důvod je vyhlazovat. Ale je tam ještě jiný, mnohem důležitější duchovní princip, který si ukážeme.

Byli v zaslíbené zemi, ale ještě ji nepřijali za dědictví. Byli v ní cizí. Ještě než k tomu principu dojdou, chci zmínit jednu věc. Bůh chce, abychom byli kočovníci. Bůh potřebuje, abychom byli kočovníci. A teď nevím, jak si to vezmete, jestli to pro vás znamená něco v přirozené oblasti. Věřím, že to přijímáte skrze Božího Ducha. Znamená to především něco duchovně. Bůh potřebuje, abychom byli kočovníci. **Jestliže duchovně nebudeme kočovníci, tak si vždycky najdeme něco, k čemu přirosteme, přilneme, a nebudeme moci jít dál.** Bůh potřeboval, aby byli kočovníci. Bůh potřeboval, aby byli přistěhovalci, kteří putují dál a dál, kteří nemají na této zemi pevný bod. Protože, jak už sem řekl na začátku, když máme všechno, máme své pevné místo k životu, tak se ničí naše víra. My potřebujeme ten kočovný způsob života v duchu. Kdy se nepřizpůsobujeme svému bydlišti, ale bydliště se přizpůsobuje nám. Kdy se nepřizpůsobujeme svému domu, ale dům nám. Kdy budeme kočovníci, tak jako Abraham. Proto tam čteme o stanech. **Stan je takový zvláštní dům v tom, že ho můžete rychle zbourat a postavit jinde. Potřebujeme být v duchu takoví – flexibilní v Bohu. Pružní na Boží volání, na to, když Bůh potřebuje něco jinak.** A ne, abychom se

vymluvili: „Bože, my tady máme své bydliště, my nemůžeme jít jinam.“ Viz Abraham, viz mnoho dalších, skrze které Bůh jednal na této zemi.

Ještě přečtu verš z 1. Petrovy epištoly, kde se říká, že potřebujeme být kočovníci: „*Nejmilejší, prosímť vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěrují proti duši.*“ (1Pt 2:11)

My jsme tady na zemi jako příchozí, jako hosté, jako cizinci. To znamená, že tu nemáme svůj domov. Jistě znáte i jiný verš: „*Naše občanství je ovšem v nebesích, odkud také očekáváme Spasitele, Pána Ježíše Krista. Ten promění naše ponížené tělo...*“ (Fil 3:20–21, NBK). Tady čteme, že jsme na této zemi příchozí a hosté. Jestliže se zabydlujeme, jestliže jsme tady doma (nejenom fyzicky, i když i to může pro nás také něco znamenat; jde však především o naši mysl), tak s tím máme problém. Buďme jako tito příchozí. Nepřijímejme způsob života tohoto světa. To jsou věci, které bojují proti naší duši a které bojují proti našemu zaslíbení, proti zemi, kterou nám Bůh slíbil.

Nyní se vracím k místu, kde jsem odbočil: Abraham žil se svým vnukem v zaslíbené zemi, na místě, které mu Bůh dal, a přesto v ní byl jako v cizí zemi. Byl ve svém zaslíbení, ale ne úplně. Proč ji nezdědil hned po tom, co získal své símě? To je zvláštní věc, která je tak pravdivá i pro naše životy. Jsme v tom, ale nejsme v tom. Jsme tam, kde Bůh chtěl, abychom byli, ale nejsme tam plně. Jsme tam jako cizí.

A teď dál: Co se děje potom? Odešli ze zaslíbené země. Víte, že tam nezůstali dlouho? Bůh je odtamtud vyvádí pryč. Jak? Skrze co? Skrze hlad. Nebylo to poprvé. Celý velký národ, který žil ve stanech, Bůh z té země odvádí do Egypta. Proč to Bůh udělal? Vždyť On jim tu zem dal za dědictví! Izrael tak ztratil „výhodné“ postavení v Kanánu. Najednou je Bůh skrze okolnosti odvádí do Egypta. A víte, že tam dostali nejlepší krajinu. V Egyptě díky Josefovi dostali nejlepší místo. Nicméně situace se v Egyptě musela zhoršit, a zhoršila se. Nakonec se z vítaných hostů stali otroci. Takže Bůh je vlastně zavedl do otroctví. Je to tak. Ne proto, že by Abraham byl nějaký zlý. Ne proto. Bůh prostě potřeboval určitý mezikrok. Takže je tady Egypt, je tady otroctví, je tady cizina. Pak uplyne čtyři sta let a Bůh vyvádí lid zpátky do zaslíbené země. Tentokrát (po jistém zpoždění) toto zaslíbení skutečně přijímají.

Byl rozdíl mezi prvním bodem, kdy v zaslíbení byli, ale ještě ho nezdědili. Byli v něm jako v cizině. Po mezikroku však přichází čas, kdy ho

vzali za dědictví. Jaký je v tom rozdíl, co nám to připomíná? Dovolte mi to ilustrovat touto větou: „**Vítězem se nerodiš, vítězem se stáváš.**“ Bůh jim to dal, tak jak to tehdy šlo. Mohli zemi obsadit s mnohem menšími problémy. Bůh však potřeboval, aby tam bylo přičinění, aby tam byla z jejich strany přičinlivost, a tak dopustil, aby odešli, ztratili své pozice v Kanánu a dostali se do otroctví. Z otroctví pak vyšli ven posílení a vybojovali tu zemi. Získali ji bojem.

Abraham už jednou v podobné situaci byl. Bůh mu dal naplnění zaslíbení – Izáka – zázračně, slavně. Ale pak přišel den, kdy o něho musel přijít, kdy ho (na žádost toho, kdo mu jej dal!) měl obětovat, zabít. A my víme, že ve svém srdci ho skutečně zabil (jinak by nebyl schopen jít a učinit to fyzicky), ale Bůh ho skrze tuto zkušenost pouště vrací zpět k Izákovi. Podruhé ho přijal nově, plně – jako vzkříšeného z mrtvých (viz Žid 11:17–19).

Připomenu vám verš z Nového Zákona, který o tomto principu mluví. Jakže se vstupuje do Božího království? Násilím. „*Ode dnů Jana Křtitele až dosud nebeské království snáší násilí a násilníci ho uchvacují.*“ (Mat 11:12, NBK) Jinde se píše: „*Takt' zajisté (Jak? Přičinlivým úsilím věřícího – viz předchozí verše) hojně způsobeno vám bude vjití do věčného království Pána našeho...* (2Pt 1:11). A nečteme přitom na jiném místě, že už jsme byli do Božího království přeneseni? „*On nás vysvobodil z vlády temnoty a přenesl do království svého milovaného syna...*“ (Kol 1:13) To je přesně ono. Je místo v našem životě – a to je ten začátek, kdy jsme byli všichni přeneseni do Božího království, do království světla. Ale v tomto bodě jsme tam pořád jako cizinci, ještě to není ono, ještě jsme ho plně nezdědili. A tak Bůh dělá v našem životě tuto okliku, aby se naplnilo to druhé slovo, že násilníci vstupují do Božího království, že pilným upevňováním povolání a vyvolení se zajišťuje vstup do Božího království. Je to princip, který platí pro všechno, co v životě děláme. Víte, že čteme, že nám Bůh dal úplně všechno hned na začátku. Bůh nám dal všechno. Spravedlnost v Kristu Ježíši. Bůh nám dal vítězství v Kristu Ježíši, a přesto nechodíme v plné spravedlnosti, v plném vítězství. Jsme tam cizí, jako cizinci. Bůh má prostě ještě ten mezikrok. Jak říká bratr Jirka: „...od spravedlnosti darované k spravedlnosti získané, vybojované.“

Bůh má pro všechny věci v našem životě dvě etapy. Platí to celkově pro to, co Bůh dělá s naší církví a co Bůh udělá s církví na celém světě. Bůh nám dal určité věci a pak dopouští, abychom se z těch věcí dostávali

pryč do otroctví a abychom do nich došli znovu, ale tentokrát jinak, jiným způsobem. Jako vítězové. Rozumíte tomu? Rozumíte tomu plánu, který On má? Jeho plán je: (a) zaslíbená země 1, (b) otroctví, (c) zaslíbená země 2. Bůh potřebuje ten mezikrok. A proto prožíváme různé nelehké situace v našich životech. To je ten mezikrok. To je to, co nás má donutit začít se tisknout do Božího království. Tisknout se, začít obětovat sama sebe, dělat ve svém životě oběti, tak abychom mohli zaslíbené věci skutečně obsadit. Bůh nám je dal, jsou naše – stejně, jako byly Abrahamovy, když tam byl poprvé. Tehdy je však ještě neobsadil, tehdy je ještě nezdědil. Kéž nám Bůh pomůže, abychom rozuměli, co se v našich životech děje. V poslední době nám Bůh ukazuje, že chce, abychom dospěli na místo, kde plně zdědíme, co nám dal už na začátku. Využijeme-li zkušenosti Egypta, zkušenosti pouště, všeho, co prožíváme, pochopíme, že všechno je Boží milost k tomu, aby nás to jako lid vyprovokovalo, posílilo a zbudovalo.

Víte, co čteme o Izraeli v Egyptě. Rostl tím více, čím větší mu dávali náklady. Čím více práce Izraelcům v Egyptě dávali, tím více Izrael rostl. A přesně toho Bůh využívá v našich okolnostech. On ví, že čím více práce nám dají egyptští otrokáři, tím budeme silnější. Víte, že Izrael odešel z Egypta s velkým jménem a s velikou silou, jako silný národ. Mnohem silnější, než když do Egypta vstoupil. Teď to bylo mnohem snazší. Bůh vybudoval armádu a ta obsadila zemi. Přes všechny zvraty, ten princip je jasný. Teprve ve svém semenu Abraham zemi opravdu získal. Tehdy v ní už nebyl jako cizinec.

Z příkladu Abrahama si vezměme, co potřebujeme. Kéž jsme lidem, který představuje Abrahama. Kéž v jeho životě nalezneme svůj život. **Kéž naším hradem není náš dům, není dokonce ani naše služba, není naše činnost pro Boha, ale Bůh sám.** Bůh sám. Tak abychom šli vždycky dál, abychom neskončili v nějakém mezikroku, tam, kam jsme zrovna došli. Ve jménu Pána Ježíše Krista vám Bůh požehnej!